

Locker Dávid

Ontológiai derű

Nincs igazság,
mondja a professzor,
és derűsen elmosolyodik.

Aztán Babitsról, Osvátról magyaráz tovább,
meg egyéb írástudókról.
Én közben, míg hangja morajjá tompul,
őt figyelem.
Kopaszodó fejtető,
pufókás arc,
kinyúlt galléros póló.
Sosem szűnő joviális, beérkezett mosoly.
Ha az utcán látnám, nem mondanám filológusnak.
Lehetne buszsofőr,
vagy mondjuk kifőzdetulajdonos.
Ilyenek szülhették Nérót is, gondolom.

Nincs igazság.
Ezt már én mondom magamnak hazafelé az Astorián.
Az emberek morajában közönyösen ragyog a délután.

Nincs igazság,
gondolom magamban,

és üvölteni akarok.

LOCKER DÁVID (1998) költő, kritikus, az ELTE BTK hallgatója. Írásait többek közt a *Hévíz*, a *Kalligram* és az *Élet és Irodalom* közölte.

Álomvers

Álmomban zavaros, nyugtalanul hömpölygő folyó voltam,
távoli tájak sarától idegenné színezve –
tajakétől, amiknek csak törmelékét cipelem.
És törmelékét másoknak is:
fel-felbukó érintéseknek,
belém hajított szavaknak
és verseknek,
amik úgy fodrozódnak felszínemen,
mint a nyárfák levelei.

Álmomban folyó voltam,
és én ahelyett, hogy azt mondanám:
álmomban folyó voltam, és lapoznék,
sokértelmű, de felfejthető metaforákkal
tágítani kezdem a medrem.

Mindezt, persze, azért csinálom,
mert valójában sosem voltam folyó álmomban.
Az most vagyok, ahogy ezt a verset írom.
Most, ahogy, mint minden jelentéktelen folyó,
ami kacskaringós, szabálytalan vonala miatt
szereti magát titkokkal telinek látni,
tengerré narrálom magam.